

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשִׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹרֶךְ ט"ז - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 451

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזוהר

קצה

"אשרי אדם שומע לי לשקד על דלתותי יום יום". דבר גדול הוא לזכות הרבים בזוהר הקדוש, וסגלתו רמה ועליונה לחזק לבבות המוני בית ישראל ולבטל גזרות. ונתפרסמו דברי מורנו ורבינו המקבל האלהי הרב מרדכי שרעבי זיע"א, כי למוד הזוהר הקדוש וקבלה שעה אחת בשבת שנה ללמוד 75 שנים בימות החל! ומנן "הזוהר הקדוש" הוא גימטריא "תורה חביבה", "בן דוד משיח צדק", "ה' עליון על כל הארץ", "ויתבוננו חסדי ה'", "ומעשה ידינו כוננהו". ובפרט בשנה הזו – ה"תש"ע – כמנן "אור חדש על ציון". ישוטטו רבים ותרבה הדעת כמים לים מכסים בכל פרד"ס התורה.

ואפריון נמטייה להאי גברא רבא ויקירא הרב הגאון מעוז ומגדול מזכה הרבים, אשר אותה נפשו לפעל גדולות ונצורות מזיו קדש הזוהר הקדוש לעם קדוש. ואמינא אישר חילה לאוריתא באשר השם אתו. והננו לברך מברך שחפץ השם בידו יצלח. תרב גדלתו, יפוצו מעינותיו חוצה להגדיל פרד"ס התורה ולהאדירה.

ונזכה כלנו בסיעתא דשמיא שכל למודינו זהא להקים שכונתא מגליתא בקרוב, אם הבנים שמחה, במהרה בימינו אמן.

בברכת התורה:

אברהם מרדכי יצחקי – החונה פה פורת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למועד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב ה -

הרב משה נחשוני

רחוב הרב קוק 12 ראשון לציון

טל' 0548481181 039648512

בסיעתא דשמיא, כ"ד אדר תש"ע

לכבוד ידיד נפשי הגה"צ המפרסם שזכה לזכות את עם ישראל ולהעמיד הדת על תקנה בכשרות, בשחיטה, בנקור, בטהרה, ועוד. והוציא ספרים רבים שעל ידם השיב רבים מעוון כ"ק האדמו"ר רבי שלום יהודה גראס מהאלמין שליט"א היושב בבית שמש.

רציתי בזה להעלות ולהודות על זיכוי הרבים שהנכם עושים בשנים האחרונות בהפיצכם את למוד הזהר בעולם ובחיבור הספרים והחברות הרבים הן להלהיב ההמונים והן לתועלת הלימוד המקרבת הגאולה ואשרי חלקיכם.

ובזהר הקדוש פרשת נשא דף קכ"ב ברעיה מהימנא מתואר הצרות הקשות שיהיה בגלות לפני מות המשיח הן בגלות עשיו הן בגלות ישמעאל שנקראים כלב ונחש ובפירוש מתוק מדבש מבואר שישמעאל נקרא נחש ועשיו כלב. ונראה להסביר כי יש בחז"ל שאומרים לנחש מה הנאה יש לך שהנך יורק ומטיל ארס, ובאמת כף רואים שהישמעאלים נהרגים ומתפוצצים כשהעיקר להרוג יהודים, ואילו עשיו לא יתאבדו ואת עצמם לא יהרגו בשביל יהודים. אלא ככלב. ועל זה מוסיף שם בזהר הקדוש "מי יוכל [בזמן שלפני המשיח להניצל באמונה] בגינם איתמר [בשבילם נאמר] והמשפילים יזהרו כזהר הרקיע" בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר וכו' ובגין דעתידין ישראל למיטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי [דהיינו משה רבנו רעיא מהימנא מגלה לנו שבזכות למוד

בְּאֲרוֹ בִּלְבָנוֹן יִשְׁגָה, מֵהוּ אֲרוֹ. דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכַתִּיב, בַּחֹר פְּאֲרָזִים. (ס"א דותיב על בורקיא דנעקב שלמיא) **בִּלְבָנוֹן יִשְׁגָה, בִּלְבָנוֹן וְדָא, וְדָא הוּא עֵדֵן דְּלַעִילָא, דְּעֵלְיָה פְתִיב** (ישעיה סד) **עֵינן לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זֹולָתָךְ. וְהֵאֵי אֲרוֹ, בְּהוּא אַתְר עֲלָא, יִשְׁגָה.**

בְּאֲרוֹ בִּלְבָנוֹן יִשְׁגָה. מַה זֶה אֲרוֹ? זֶה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכֵנֹתוֹ בַּחֹר פְּאֲרָזִים. (שייבש על כסא של יעקב השלם) **בִּלְבָנוֹן יִשְׁגָה, בִּלְבָנוֹן וְדָא, וְזֵהוּ הַעֵדֵן שְׁלַמְעֵלָה, שְׁעֵלְיוֹ כְּתוּב (שם סד) עֵינן לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זֹולָתָךְ. וְהֵאֲרוֹ הַזֶּה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם עֲלִיֹן יִשְׁגָה.**

וְדָא בְּגֵלוּתָא בְּתַרְאָה הוּא כְּהֵאֵי אֲרוֹ, דְּאַתְעַכְבֵּ לְסִלְקָאָה. וּמִשְׁעֵתָא, דְּסִלִּיק עַד דְּקָאִים בְּקִיּוּמִיהָ, הוּא יוּמָא. וְשִׁירוּתָא דִּיּוּמָא אַחֲרִינָא, עַד דְּעֵבִיד צַל בְּנַהוּרָא דִּימְמָא. וְאֲרוֹ לֹא סִלִּיק, אֶלָּא בַּעֲדוּנָא דִּמְיָא. כְּמַה דְּאַתְ אָמַר (במדבר כד) פְּאֲרָזִים עֲלִי מִים. כֶּף אֲרוֹ בִּלְבָנוֹן יִשְׁגָה. דְּמִתְמַן נִפִּיק מִבּוּעָא וְנַהֲרָא דִּמְיָא, לְאַשְׁקָאָה. וְאֲרוֹ, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכַתִּיב, (שיר השירים ה) בַּחֹר פְּאֲרָזִים.

וְזֵה בְּגֵלוּתָא הָאֲחֵרוּנָה הוּא כְּמוֹ הָאֲרוֹ הַזֶּה שְׁמַתְעַכְבֵּ לְעֵלוֹת. וּמִשְׁעָה שְׁעוּלָה עַד שְׁעוּמַד בְּקִיּוּמוֹ הוּא יוֹם, וְתַחֲלַת הַיּוֹם הָאֲחֵר עַד שְׁעוּשָׁה צַל בְּאוּר הַיּוֹם. וְהָאֲרוֹ לֹא עוֹלָה אֶלָּא בַּעֲדוּן שֶׁל הַיּוֹם, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (במדבר כד) פְּאֲרָזִים עֲלִי מִים. כֶּף אֲרוֹ בִּלְבָנוֹן יִשְׁגָה. שְׁמִשָּׁם יוּצֵא הַמַּעַיֵן וְהַנֶּהָר שֶׁל הַיּוֹם לְהַשְׁקוּת. וְאֲרוֹ זֶה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכֵנֹתוֹ (שיר ה) בַּחֹר פְּאֲרָזִים.

שְׁתוּרִים בְּבֵית יי', לְזִמְנָא דְּמִלְכָּא מְשִׁיחָא. בְּחֵצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ, בְּתַחֲנִית הַמֵּתִים. עוֹד יִנּוּבוֹן בְּשִׁיבָה, בְּהוּא יוּמָא דִּישְׁתַּכַּח עֲלֵמָא חָרוּב. דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ, לְבַתֵּר דְּכַתִּיב, (ישעיה סו) הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה, וּכְדִין (תהלים קד) יִשְׂמַח יי' בְּמַעֲשָׂיו כְּתִיב. וְכָל כֶּף (דף ט"ז ע"ב) לְמָה (תהלים צב) לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר יי' צוּרֵי וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ.

שְׁתוּרִים בְּבֵית ה' - לְזִמְנֵנוּ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. בְּחֵצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ - בְּתַחֲנִית הַמֵּתִים. עוֹד יִנּוּבוֹן בְּשִׁיבָה - בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁהַעוֹלָם יִמְצָא חֶרֶב. דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ - לְאַחַר שְׁכֵנֹתוֹ (ישעיה סו) הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה. וְאִזּוֹ, (תהלים קד) יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו כְּתוּב. וְכָל כֶּף לְמָה? (תהלים צב) לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר ה' צוּרֵי וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ.

הוּ פִּתַּח וְאָמַר, (משלי טו) אִישׁ תְּהַפְּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן וְנִרְגַן מְפָרִיד אֲלוּף. אִישׁ תְּהַפְּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן, כְּמַה דְּאִמְרֵן, חִיבָא עֲבָדֵי פְּגִימוּ לַעִילָא. וְנִרְגַן מְפָרִיד אֲלוּף, מְפָרִיד אֲלוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְדָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

עוֹד פִּתַּח וְאָמַר, (משלי טו) אִישׁ תְּהַפְּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן וְנִרְגַן מְפָרִיד אֲלוּף. אִישׁ תְּהַפְּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן, כְּמוֹ שְׁאִמְרֵנוּ, הַרְשָׁעִים עוֹשִׂים פְּגָם לְמַעְלָה. וְנִרְגַן מְפָרִיד אֲלוּף, מְפָרִיד אֲלוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְזֵה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

דְּכָר אַחַר אִישׁ תְּהַפְּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן. מֵהוּ יִשְׁלַח. יִשְׁלַח לְאִינוּן נְטִיעוּן. מְדוֹן: דִּינְגָן מְסֻטְרָא דִּדִּינָא. וְנִרְגַן מְפָרִיד אֲלוּף,

דְּכָר אַחַר אִישׁ תְּהַפְּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן - מַה זֶה יִשְׁלַח? יִשְׁלַח אֶת אוֹתָן נְטִיעוֹת. מְדוֹן - שְׁיִנְקִים מִן הַצֵּד שֶׁל הַדִּין. וְנִרְגַן מְפָרִיד אֲלוּף, כְּמוֹ שְׁאִמְרֵנוּ, שֶׁהַרְשָׁעִים עוֹשִׂים פְּגָם לְמַעְלָה. מְפָרִיד -

שהיחוד לא נמצא, מפריד את הגבירה מהמלך, ואת המלך מהגבירה. ומשום כך לא נקרא אחד, שאחד אינו נקרא אלא כשהם בזוג אחד. או לאותם הרשעים שעושים פרוד למעלה. אשרי הצדיקים שמצמידים את הקיום שלמעלה, ואשרי בעלי התשובה שמשיבים הכל למקומם.

ועל זה שנינו, המקום שבצלי תשובה יושבים, צדיקים גמורים לא יושבים בו. מה הטעם? אלא ההם התתקנו במקום עליון במקום שהשקאת הגן נמצאת משם. וזוהי תשובה, ועל זה נקראים בעלי תשובה. ואלו מתתקנים במקום אחר שנקרא צדיק.

ועל זה אלה יושבים במקום עליון, ואלה יושבים במקום קטן. מה הטעם? אלו משיבים מים למקומם מהמקום העליון של הנהר העמק, עד אותו מקום שנקרא צדיק. וצדיקים גמורים משפיעים מאותו מקום שהם יושבים לעולם הזה. ועל כן אלו עליונים ואלו תחתונים. אשרי חלקם של בעלי התשובה, ואשרי חלקם של הצדיקים שבגללם העומד עומד.

זהו שכתוב, והיה כי יחטא ואשם וגו'. מה כתוב למעלה? או מצא אבדה וכחש ביה וגו', שהרי בשביל זה מסתלק קדוש ברוך הוא מהפל. כפיכול הקדוש ברוך הוא לא נמצא במקומו, שהרי כנסת ישראל נפרדה ממקומה. זהו שכתוב אבדה האמונה. מה זו האמונה? זו כנסת ישראל, כמו שצאמר ואמונתך בלילות. אבדה האמונה, כמו שצאמר על מה אבדה הארץ, והכל אחד.

כמה דאמרן, חייביא עבדין פגמינו לעילא. מפריד: דייחודא לא אשתכח, מפריד, למטרוניתא ממלכא. ולמלכא ממטרוניתא. ובגין כך לא אקרי אחד, דאחד לא אקרי, אלא כד אינון בזווגא חדא. ווי לאינון חייביא דעבדין פרודא לעילא. וזכאין אינון צדיקייא, דאינון מקיימן קיומא דלעילא, וזכאין אינון מאריהון דתשובה דתייבין פלא לאתרייהו.

ועל דא תנינן, אתר דבעלי תשובה יתבי, צדיקים גמורים לא יתבי ביה. מאי טעמא. אלא אינון אתתקנו באתר עלאה, באתר דשקיו דגנתא משתכח מתמן. ודא הוא תשובה. ועל דא אקרוין בעלי תשובה. ואלין אתתקנו באתר אחרא, דאקרי צדיק.

ועל דא אלין יתבין באתר עלאה, ואלין יתבין באתר זוטר. מאי טעמא. אלין תייבין מיא לאתרייהו, מאתר עלאה דנתרא עמיקא, עד ההוא אתר דאקרי צדיק. וצדיקים גמורים, נגדין לון מההוא אתר דאינון יתבי, להאי עלמא. ועל דא אלין עלאין ואלין תתאין. וזכאה חולקיהון דמארי תשובה. וזכאה חולקיהון דצדיקייא, דבגיניהון עלמא מתקיימא.

הדא הוא דכתיב והיה כי יחטא ואשם וגו'. מה כתיב לעילא, או מצא אבדה וכחש ביה וגו', דהא בגין דא אסתלק קדשא בריך הוא מפלא. כפיכול קדשא בריך הוא לא אשתכח בקיומיה, דהא כנסת ישראל אתפרשא מאתרהא, הדא הוא דכתיב, (ירמיה) אבדה האמונה. מאי אמונה. דא כנסת ישראל. כמה דאת אמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. אבדה האמונה כמה דאת אמר (ירמיה) על מה אבדה הארץ, וכלא חד.

וְהָא אוקימנא אַבְדָּה, וְלֹא נֶאֱבַדְתָּ, וְלֹא אַבְדָּה. פְּגוּוֹנָא דָא, (ישעיה נז) הַצְדִּיק אָבֵד, אָבוֹד, אוּ נֶאֱבַד, לֹא פְתִיב, אֶלָּא אָבֵד. הֵדָא הוּא דְכְתִיב אַבְדָּה הָאֱמוּנָה, פְּגִין כְּף וְהִשִּׁיב אֶת הַגּוֹלָה אוּ אֶת הָאֲבָדָה וְגו'.

וְהָרִי בְאָרְנוּ אַבְדָּה, וְלֹא נֶאֱבַדְתָּ, וְלֹא אַבְדָּה. כְּמוֹ כֵן הַצְדִּיק אָבֵד, אָבוֹד אוּ נֶאֱבַד לֹא כְתוּב, אֶלָּא אָבֵד. זְהוּ שְׁפָתוּב אַבְדָּה הָאֱמוּנָה, בְּשִׁבְלֵי כְּף - וְהִשִּׁיב אֶת הַגּוֹלָה אוּ אֶת הָאֲבָדָה וְגו'.

רַעִיא מְהִימְנָא (רועיה הנאמן)

רעיא מהימנא

אָמַר רַעִיא מְהִימְנָא, דּוּכְתִין אֵית בְּגִיהַנְּס, רְשִׁימִין לְמַחְלֵי שְׁפָתוֹת בְּפִרְהֶסְיָא, וְלֹא חֲזָרִין בְּתִיבְתָא מֵאוּתוֹ חִלּוּל, וּמְמַנֵּן עֲלֵיהּוּ. וְאוּף הֲכִי דּוּכְתִין אֵית בְּגִיהַנְּס, לֵאֲיַנּוּן דְּמַגְלִי עֲרִיזוֹ, וְלֵאֲיַנּוּן דְּמַגְלִין פְּנִים בְּתוֹרָה שְׁלֵא פְהֵלְכָה, וְלֵאֲיַנּוּן דְּשִׁפְכִין דָּם נְקִי, וְלֵאֲיַנּוּן דְּאוּמִין לְשִׁקְרָא, וְלֵאֲיַנּוּן דְּשִׁכְבִין עִם נְדָה. אוּ פִת אֵל נִכְר, אוּ זוֹנָה, אוּ שְׁפָחָה, וְאוּף הֲכִי, לְעוֹבְרַ עַל שִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה.

אָמַר הַרְעֵה הַנְּאָמָן, מְקוּמוֹת יֵשׁ בְּגִיהַנְּס רְשׁוּמִים לְמַחְלֵי שְׁפָתוֹת בְּפִרְהֶסְיָא, וְלֹא חֲזָרִים בְּתִיבְתָא מֵאוּתוֹ חִלּוּל, וּמְמַנֵּים עֲלֵיהֶם. וְאַף כְּף יֵשׁ מְקוּמוֹת בְּגִיהַנְּס לְאוּתָם שְׁמַגְלִים עֲרִיזוֹת, וְלֵאוּתָם שְׁמַגְלִים פְּנִים בְּתוֹרָה שְׁלֵא פְהֵלְכָה, וְלֵאוּתָם שְׁשׁוֹפְכִים דָּם נְקִי, וְלֵאוּתָם שְׁנֹשְׁבְעִים לְשִׁקְרָא, וְלֵאוּתָם שְׁשׁוֹכְבִים עִם נְדָה אוּ פִת אֵל נִכְר אוּ זוֹנָה אוּ שְׁפָחָה. וְאַף כְּף לְמִי שְׁעוֹבַר עַל שִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה.

לְכָל חוֹבָא, אֵית דּוּכְתָא בְּגִיהַנְּס, וּמְמַנָּא עֲלֵיהּ. וְשִׁטְן יֵצֵר הָרַע דִּילֵיהּ, מְמַנָּא עַל פְּלֵהוּ חוֹבִין, וְדוּכְתִין וּמְמַנֵּן דִּילֵיהּ. וְאִי הֵדֵר בְּתִיבְתָא, מַה כְּתִיב, (ישעיה מד) מְחִיתִי כַעֲב פְּשַׁעֲיָךְ, אֲתַמְחוּ רְשִׁימִין דְּרַשִׁיעֵיִיא דְּדוּכְתָא דְּגִיהַנְּס מְפָל חוֹבָה וְחוֹבָה.

רַבֵּי חֲטָא יֵשׁ מְקוּם בְּגִיהַנְּס, וּמְמַנָּה עֲלֵיו. וְשִׁטְן יֵצֵר הָרַע שְׁלוֹ מְמַנָּה עַל כָּל הַחֲטָאִים וְהַמְקוּמוֹת וְהַמְמַנֵּים שְׁלוֹ. וְאִם חֲזָר בְּתִיבְתָא, מַה כְּתוּב? מְחִיתִי כַעֲב פְּשַׁעֲיָךְ, נְמַחוּ הַרְשׁוּמִים שְׁל הַרְשָׁעִים שְׁל הַמְקוּם שְׁל הַגִּיהַנְּס מְפָל חֲטָא וְחֲטָא.

וְאֵית חוֹבִין רְשִׁימִין לְעֵילָא, וְלֹא לְתַתָּא. וְאֵית דְּרַשִׁימִין לְתַתָּא, וְלֹא לְעֵילָא. וְאֵית דְּרַשִׁימִין לְתַתָּא וְלְעֵילָא. אֲתַמְחוּן לְתַתָּא אֲתַמְחוּן לְעֵילָא, בְּתֵר דְּאַהֲדֵר בְּתִיבְתָא. וְעוֹד אוּקְמוּהָ מְאִרִי מְתַנִּיתִין, רְשַׁע עוֹנוֹתֵינוּ חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצָמוֹתֵינוּ. צַדִּיק, זְכוּתֵינוּ חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצָמוֹתֵינוּ. אֲמַאי. בְּגִין לְמַהוּי רְשִׁימִין בֵּין בְּעֵלֵי חוֹבֵיהוֹן, לְאִשְׁתַּמוּדְעָא כְּהוּ, וְקָלָא נְפִיק עֲלֵיהּ, הַאי רְשַׁע אִיהוּ יִשְׂרָפוּ עֲצָמוֹתֵינוּ בְּגִיהַנְּס.

וְיֵשׁ חֲטָאִים רְשׁוּמִים לְמַעְלָה, וְלֹא לְמַטָּה. וְיֵשׁ שְׂרַשׁוּמִים לְמַטָּה וְלֹא לְמַעְלָה, וְיֵשׁ שְׂרַשׁוּמִים לְמַטָּה וְלְמַעְלָה. נְמַחוּ לְמַטָּה - נְמַחוּ לְמַעְלָה, אַחַר שְׁחֲזוּר בְּתִיבְתָא. וְעוֹד בְּאִרוּ בְּעֵלֵי הַמְשֻׁנָּה, רְשַׁע - עוֹנוֹתֵינוּ חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצָמוֹתֵינוּ. צַדִּיק - זְכוּתֵינוּ חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצָמוֹתֵינוּ. לְמַה? כְּדִי לְהִיּוֹת רְשׁוּמִים בֵּין בְּעֵלֵי הַחֲטָאִים שְׁלָהֶם לְהוֹדַע בְּהֶם, וְקוּל יוֹצֵא עֲלֵינוּ: זְהוּ רְשַׁע, וְיִשְׂרָפוּ עֲצָמוֹתֵינוּ בְּגִיהַנְּס.

וְאִימְנָא, נְשׁוּמוֹת שְׁל רְשָׁעִים הֵן הֵן הַמְזִיקִים בְּעוֹלָם. וְדִינָא דְּלַהוֹן אוּקְמוּהָ עֲלֵיהּוּ מְאִרִי מְתַנִּיתִין, דְּנִשְׁמַתְהוֹן נִשְׂרַפְתָּ וְנִעֲשִׂית אֶפְר תַּחַת כְּפוֹת הֵן הַמְזִיקִים בְּעוֹלָם. וְהִדִּין שְׁלָהֶם בְּאִרוּ עֲלֵיהֶם בְּעֵלֵי הַמְשֻׁנָּה, שְׁנִשְׁמַתְהוּ נִשְׂרַפְתָּ וְנִעֲשִׂית אֶפְר

וּבְאָרְנוּ, נְשׁוּמוֹת שְׁל רְשָׁעִים הֵן הַמְזִיקִים בְּעוֹלָם. וְהִדִּין שְׁלָהֶם בְּאִרוּ עֲלֵיהֶם בְּעֵלֵי הַמְשֻׁנָּה, שְׁנִשְׁמַתְהוּ נִשְׂרַפְתָּ וְנִעֲשִׂית אֶפְר

פתחת פפות רגלי הצדיקים. ובמה נשפדים? באש הפסא, שנאמר בו (דניאל ז) פָּרְסִיָה שְׁבִיבִין די-נור גלגלֹהֵי נור דַּלְק. (נהר דינור שופע ורצא) מֶאֱרַבֵּע חִיּוֹת שֶׁל אֵשׁ שְׁסוּבָבִים אֶת כְּפֵא הַדִּין, שְׁהוּא אֲדַנְי, דִּין שֶׁל הַמַּלְכוּת דִּין.

ואתו נהר נאמר בו, (שם) נהר דינור שופע ויוצא מלפניו. נשמות הצדיקים טובלות ונטהרות בו, ונשמות הרשעים נדונים בו, ובוצעים לפניו כמו קש לפני אש, והינו אש אוכלת אש. יהו"ה הוא חמה. ונרתיקו - אדני והינו הסוד שפרשוהו, לעתיד לבא מוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה; צדיקים מתרפאין בה, ורשעים נדונים בה.

ומהחיות של פסא הדין היה יורד אריה של אש לאכל את הקרבנות, אותם הממנים על כל איבר שחטא מחבל קטגור אחד, כמו שבארנה, עשה עברה אחת - קנה לו קטגור אחד. ומיד שיורדת אש של גבוה ושורפת את אותם איברים ופדרים ואמורים של פרים וכבשים ועתודים ועזים, יהו"ה שיורד פאריה של אש לשרף אותם, נשפדים המשחיתים שממנים עליהם, ומתפדים חטאי ישראל, שהם איברי השכינה.

באותו זמן מתקרבות החיות הממנות על הזכיות, שהם מפסא הרחמים, שהיא תשובה, האם העליונה. ובמה מתקרבם? בשם יהו"ה שנגנס בהם. ומשום זה הקרבן ליהו"ה. שאין מי שיכול לקרב חיות ויסודות שלום ביניהם אלא שמו, שמקרב בשמו מים לאש, ולא מכבים זה את זה, ומקרב רוח לעפר ולא מפריד אותן. באותו זמן, אלו השלמים, חיות ויסודות, ונקראים קדשים, שאין טמאים ביניהם. ועוד, שלמים

רגלי הצדיקים. ובמאי אתוקדון. באש דכורסנא, דאתמר ביה, (דניאל ז) פֶּרְסִיָה שְׁבִיבִין די נור גלגלֹהֵי נור דַּלְק. (ונהר דינור נגיד ונפיק) מד' חיוון דאשא, דסתרין לכורסנא דדין, דאיהו אדני, דינא דמלכותא דינא.

והחוא נהר, אתמר ביה, (דניאל ז) נהר די נור נגיד ונפק מן קדמוהי. נשמתהון דצדיקייא, טבלין ומתדכין ביה. ונשמתהון דרשעיי, נדונין ביה, ואתבעירו קמיה, פקש לפני אש, והינו אש אוכלת אש. יהוה איה חמה. נרתיקה דליה, אדני. (דף י"ו ו"ד) והינו רזא דאוקמוה, לעתיד לבא מוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה צדיקים מתרפאין בה, ורשעים נדונין בה.

ומחיוון דכורסנא דדינא, הוה נחית אריה דאשא למיכל קרבנין, אינון דממנן, על כל אבר דחב מחבל קטיגור אחד, כמה דאוקמוה, עשה עבירה אחת, קנה לו קטיגור א'. ומיד דנחת אש של גבוה, ואוקיד לון לאלין אברין ופדרין ואמורין דפרים וכבשים ועתודים ועזים. יהו"ה דנחית פאריה דאשא לאוקדא לון, אתוקדון אברים דלהון, אתוקדון מחבלים דממנן עליהו, ומתפדין חובין דישראל, דינון אברים דשכינתא.

במהו זמנא, חיוון מתקרבין דממנן על זכוון, דינון מכורסנא דרחמי, דאיהו תשובה, אימא עלאה. ובמה מתקרבין. בשם יהו"ה, דעאל בהון. ובגין דא, קרבן ליהו"ה. דלית מאן דיקיל לקרב חיוון ויסודין, לאעלאה שלום ביניהו, אלא שמה, דקריב בשמה מים לאש, ולא מכבה דא לדא, וקריב רוחא לעפרא, ולא מפריד ליה.

במהו זמנא, אינון שלמים חיוון ויסודין, ואתקריאו לקרב חיות ויסודות להכניס שלום ביניהם אלא שמו, שמקרב בשמו מים לאש, ולא מכבים זה את זה, ומקרב רוח לעפר ולא מפריד אותן. באותו זמן, אלו השלמים, חיות ויסודות, ונקראים קדשים, שאין טמאים ביניהם. ועוד, שלמים

זו ה' האחרונה, שהיא שלמותו של העמוד האמצעי בכל ההיות שכוללות בו, לכל ששת הצדדים שלו, שהן שש ספירות.

וסוד הדבר - חתם רום ופנה למעלה, ביה"ו, למיין של חסד. בהו"י, לשמאל של גבורה. וה"י, בעמוד האמצעי. יו"ה בנצח. בהוד הי"ו. ביסוד וי"ה. האילן שאוחז את כלם - תפארת. עץ עושה פרי. ומשום כך המקום שיפול העץ, שם יה"ו. ואף כך בכל הויה, ה' אחרונה שלמים לה, ולכל ההיות שאחוזים בה. כמו זה, יה"ו עם ה' - יהנה. הו"י עם ה' - הנה. וה"י עם ה' - והנה. ואף כך שאר ההיות.

והם ח"י אותיות של ששת הצדדים שכוללים בצדיק חי העולמים, ועם ה' נעשה ח"י. וסוד הדבר היא ה', כמו תבת נח שנקנס בה בכל מין ומין, שהם שנים שנים שבעה שבעה לקרבן. שנים שנים - ארבעה. שבעה שבעה - ארבעה עשר. הרי י"ח. ותבה ה', בה נשלמת חיה.

(פתח ואמר. באתי לגני וגו') והצדיק כולל שש דרגות, ומשום כך תקנו לפתח בו חלום בשלשה שלמות, בשלשה פדיונות, שהוא ו', בתשובו ו'. והוא הסלם של חלום יעקב, כולל שש ספירות. מצב ארצה - שכינה תחונה, וזו ה' התחונה. וראשו - זה י', בו הוא צדיק שביעי. מגיע השמימה - זו האם העליונה, וזו ה' העליונה שמצד החלום ה' שולטת על י', שהוא ראש הסלם, ה"י מן אלהים. ומשום כך, והנה מלאכי אלהים עלים וגו', ולא מלאכי יהו"ה.

האותיות פסדרן עולות בחלם, שהוא פתח על ארבע אותיות, שהתפשטות שלהן מחכמה עד הפלכות הקדושה. משום שחכמה היא י', בינה ה', שש ספירות ו', מלכות ה' אחרונה. חלם פתח על כל האותיות. (ע"כ רעיא מהימנא).

קדשים, דלית טמאים ביניהו. ועוד, שלמים דא ה' בתראה, דאיהו שלימו דעמודא דאמצעייתא, בכל היות דכלילן ביה, לכל שית סטרין דליה, דאינון שית ספיראן.

ורזא דמלה, חתם רום ופנה למעלה, ביה"ו, לימינא דחסד. בהו"י, לשמאלא דגבורה. וה"י, בעמודא דאמצעייתא. יו"ה בנצח. בהוד הי"ו. ביסוד וי"ה. אילנא דאחיד לון פלהו, תפארת. עץ עושה פרי. ובגין דא מקום שיפול העץ, שם יה"ו. ואוף הכי בכל הויה, ה' בתראה שלמים לה, ולכל הויוין, דאחידן בה. בגוונא דא, יה"ו עם ה', יהנה. הו"י עם ה', הנה. וה"י עם ה', והנה. ואוף הכי שאר הויוין.

ואינון ח"י אתוון דשית סטרין, דכלילן בצדיק חי עלמין, ועם ה' אתעביד ח"ה. ורזא דמלה איהי ה', בגון תיבת נח, דאתכניש בה מכל מין ומין, דאינון שנים שנים שבעה שבעה לקרבנא. שנים שנים ארבעה. שבעה שבעה ארבעה עשר. הא י"ח. בה אשתלים חיה.

(ס"א פתח ואמר באתי לגני וגו') וצדיק איהו כליל ו' דרגין. ובגין דא תקינו למפתח ביה חלמא בג' שלומות, בג' פדיונות, דאיהו ו', בחושבון ו'. ואיהו סלם דחלמא דיעקב, כליל ו' ספיראן. מוצב ארצה, שכינתא תפאה, ודא ה' תפאה. וראשו, דא י', ביה איהו צדיק שביעי. מגיע השמימה, דא אימא עלאה, ודא ה' עלאה, דמסטרא דחלמא, ה' שלטא על י', דאיהו רישא דסולמא, ה"י מן אלקים. ובגין דא, (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים וגו', ולא מלאכי יהו"ה.

אתוון פסדרן, עולים בחלם, דאיהו פתח על ד' אתוון, דאתפשטותא דלהו, מחכמה עד מלכות קדישא. בגין דחכמה איהי י', בינה ה', שית ספיראן ו', מלכות ה' בתראה. חלם פתח על כל אתוון. (ע"כ רעיא מהימנא).

האותיות פסדרן עולות בחלם, שהוא פתח על ארבע אותיות, שהתפשטות שלהן מחכמה עד הפלכות הקדושה. משום שחכמה היא י', בינה ה', שש ספירות ו', מלכות ה' אחרונה. חלם פתח על כל האותיות. (ע"כ רעיא מהימנא).

אם הפהן המשיח יחטא לאשמת העם. **העם.** (ויקרא ד) רפי אבא פתח (שיר השירים א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו', אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך וגו', הני קראי אוקמויה חבריא במשה, בשעתא דהוה סליק מעלמא, דאמר (במדבר כז) יפקוד יי' אלהי הרוחות לכל בשר וגו', אשר יצא לפנייהם וגו', ותנינן דעל גלותא אתמר.

והא חזי, הני קראי כנסת ישראל אמרן למלפא קדישא. הגידה לי שאהבה נפשי, כמה דאת אמר (שיר השירים ג) את שאהבה נפשי ראיתם. ולמלפא קדישא אתמר, אנת שאהבה נפשי איכה תרעה. בספרא דרב המנונא סבא אמר, כל זמנא דכנסת ישראל אשתכח ביה בקודשא ברין הוא, פביכול קדשא ברין הוא בשלימו, ורעי ברעותא ליה (ולאחרנין זו ליה) לגרמיה, מההוא יניקו דחלבא (ס"א דמלכא) דאימא עלאה, ומההוא יניקו דאיהו יניק, אשקי לכל שאר אחרנין, ויניק לון. ואוליפנא דאמר רבי שמעון, כל זמנא דכנסת ישראל אשתכח בקודשא ברין הוא, קדשא ברין הוא בשלימו, בחדוה, ברכאן ביה שריין, ונפקין מניה לכל שאר אחרנין. וכל זמנא דכנסת ישראל לא אשתכח ביה בקודשא ברין הוא, פביכול ברכאן אתמנעו מניה ומפל שאר אחרנין. ורוא דמלתא, בכל אתר דלא אשתכח דבר ונוקבא, ברכאן לא שראן עלוי, ועל דא קדשא ברין הוא געי ובכי, כמה דאת אמר (ירמיה כ"ה) שאג ישאג על נהוה. ומאי אומר, אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי וכו'.

אם הפהן המשיח יחטא לאשמת העם. רבי אבא פתח, (שיר א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו', אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך וגו'. את הפסוקים הללו בארו החברים במשה בשעה שהיה עולה מן העולם, שאמר (במדבר כז) פקד ה' אלהי הרוחות לכל בשר וגו', אשר יצא לפנייהם וגו'. ושנינו שזה נאמר על הגלות. ובא ראה, הפסוקים הללו אמר אנתם כנסת ישראל למלך הקדוש. הגידה לי שאהבה נפשי, כמו שנאמר (שיר א) את שאהבה נפשי ראיתם. ולמלך הקדוש נאמר, אתה שאהבה נפשי איכה תרעה. בספרו של רב המנונא סבא אומר, כל זמן שכנסת ישראל נמצאת עם הקדוש ברין הוא, פביכול הקדוש ברין הוא בשלמות, ורועה ברצון אותו (ואת האחרים הוא ין) את עצמו מאותה יניקת החלב (של המלך) של האם העליונה, ומאותה יניקה שהוא יונק, משקה את כל שאר האחרים ומיניק אותם. ולמדנו שאמר רבי שמעון, כל זמן שכנסת ישראל נמצאת עם הקדוש ברין הוא, הקדוש ברין הוא בשלמות, בשמחה, שריות בו ברכות ויוצאות ממנו לכל שאר האחרים, וכל זמן שאין כנסת ישראל נמצאת עם הקדוש ברין הוא, פביכול הברכות נמנעות ממנו ומכל שאר האחרים. וסוד הדבר - בכל מקום שאין נמצאים זכר ונקבה, אין ברכות שורות עליו, ולכן הקדוש ברין הוא גועה ובוכה, כמו שנאמר (ירמיה כח) שאג ישאג על נהוה. ומה הוא אומר? אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי וכו'.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמיל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הביאו פְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם - לְמַדּוּ וְהִפִּיצוּ אֶת הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

וְתִזְכּוּ לְהִבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקָּדוֹשׁ
(זֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח)

תָּנוּ ע"ז לְאֱלֹקִים
סֵט זֶהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּד

הִזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:)